

7

โอรสสวรรค์สุนัข

ภายในตำหนักกลางของวังปี่เซียว (เมฆมรกต) ชั้นที่น้อยในชุดคลุม สีเทาผู้หนึ่งวางกรงทองในมือลงแล้วถวายบังคมต่อเพ็ญ* ซึ่งนั่งอยู่ตรง ตำแหน่งประธาน

พื้นของตำหนักปูด้วยศิลาทองคำอันหรูหรา แต่ถึงแม้จะเรียกว่า ศิลาทองคำ ทว่าในความเป็นจริงมันกลับมีสีดำ พื้นผิวเรียบลื่นเกลี้ยงเกลา เปล่งประกายวาววับราวกับสายธาร ชั้นที่น้อยอดหรีตตาลงไม่ได้ ราวกับว่า แสงเจิดจ้าของศิลาทองคำสว่างละลานตาเกินไป เขาเงยหน้าขึ้นน้อยๆ มองไปทางรองเท้าปักกลายของต่อเพ็ญที่อยู่เบื้องหน้า

นี่คือรองเท้าปักดินเงินดินทองลายวิหค ด้านบนประดับตกแต่งด้วย

* ลำดับศักดิ์ของสตรีในวังสมัยโบราณโดยทั่วไปเรียงตามลำดับดังนี้ ทวงโฮ่วหรือองเฮา (อัครมเหสี) ถือเป็นประมุขของฝ่ายใน แต่ในรัชกาลหนึ่งๆ อาจไม่แต่งตั้งใครขึ้นก็ได้ รองลงมาคือหวังก๊วยเพ็ญ (อัครเทวีหรือมเหสีฝ่ายซ้าย) ก๊วยเพ็ญ (อัครชายา) ชายา ชั้นเพ็ญ (ราชชายา) เจ้าจอมชั้นผิน (พระสนมเอก) เจ้าจอมชั้นก๊วยเหริน (พระสนม) รองจากนั้นคือนางกำนัลและนางในทั่วไปซึ่ง แบ่งชั้นและมีคำเรียกแตกต่างกันตามยศสมัย

อัญมณีเม็ดเล็กสีแดงสีเขียวเรียงต่อไปตามปีกและหางของตัวนกเป็นแนวคล้ายกระแสน้ำวนวาววับพร่างพราย สีสิ้นแพรวพราวสดใส สวยงามน่ามองยิ่งนัก

เขาเคยได้ยินว่าแบบของรองเท้าคู่นี้เตอเพยวาดขึ้นในยามว่าง เมื่อฝ่าบาททอดพระเนตรเห็นก็ตรัสชมเชยเป็นการใหญ่ ทั้งยังมีรับสั่งเป็นพิเศษให้ช่างฝีมือจากแดนสยามเร่งเย็บปักทั้งวันทั้งคืนเพื่อพระราชทานให้ในวันคล้ายวันเกิดของเตอเพย ทำให้เหล่าบรรดาสนมชายาทั้งหลายต่างอิจฉาตาร้อน เพราะแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ อย่างเช่นเสื้อผ้าอาภรณ์ ชีวิตความเป็นอยู่ก็ยิ่งได้รับความสนพระทัยจากฝ่าบาทถึงเพียงนี้ เตอเพยเป็นที่โปรดปรานมากน้อยเพียงไรก็เห็นได้จากเรื่องหุยมหิมเหล่านี้ มีนำเกล้าแม่แต่หลีกุ้ยเพยผู้ปกครองหวัง* ยังต้องหลบรัศมีของนาง

เมื่อคิดถึงตรงนี้สีหน้าของขันทีน้อยก็ยิ่งทวีความเศรปนอบน้อมมากยิ่งขึ้น

เตอเพยสวมใส่เครื่องแต่งกายแบบชาววังสีน้ำเงินสด บนอาภรณ์ปักลายนกยูงอันสลบซับซ้อนด้วยเส้นไหมสลบสีเงินทอง พาให้ทุกอากัปภิกิริยาของนางเปล่งประกายเจิดจ้า รัศมีขจรฉาย ทำให้ผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ถึงแม้นางจะมีอายุเพียงแค่วัยสิบเจ็ดสิบแปดปี ยังถือว่ายู่ในวัยอ่อนเยาว์ไร้เดียงสาอย่างที่สุด แต่บุคลิกสูงส่งน่าเกรงขามกลับลบลบเลือนความเยาว์วัยของนางไปจนสิ้น นัยน์ตาดำตัดขาวอย่างชัดเจน หางตาของดวงตาหงส์

* หวัง เป็นคำเรียกตำแหน่งฝ่ายใน ที่อยู่ของเหล่าสนมชายาและพนักงาน และมักใช้เป็นคำเปรียบเปรยถึงสองเขาซึ่งเป็นผู้ปกครอง หากไม่มีการแต่งตั้งตำแหน่งของเขา ผู้มีตำแหน่งรองลงมาจะทำหน้าที่ดูแลหวังแทน ภายหลังตำแหน่งนี้แบ่งเป็นฝั่งตะวันออกและตะวันตก ฝั่งละ 6 วัง รวม 12 วัง แต่ก็ยังนิยมเรียกว่าหวังอยู่ ส่วนของเขามีธรรมเนียมประทับที่วังกลาง จึงมักใช้คำว่าวังกลางเปรียบกับตำแหน่งของเขาแทน

คุณั้นยกขึ้นน้อยๆ เนื่องจากใช้ดินสอด่านวดขอบให้หนาขึ้น แวดตาจึงแลดู
 คมปลายยิ่งกว่าเดิม แม้ไม่แสดงอาการบันดาลโทสะก็ทำให้ผู้คนหวั่นเกรงได้
 ชั้นที่น้อยเหลือบมองแวบหนึ่งแล้วไม่กล้ามองอีก ในใจลอบหวาดหวั่น
 เป็นบุคคลที่เทียบเทียมได้กับเทพเซียนเช่นนี้ มิน่านางเข้าวังมาเพียงแค
 สามปีก็ไต่เต้าจากตำแหน่งก๊วยเหรินเล็กๆ โผทะยานขึ้นสู่อันดับหนึ่งของ
 ตำแหน่งราชชายาชั้นเพยทั้งสี่ แม้แต่ฮ่องเฮาก็ต่อสู้แย่งชิงกับนางจนตัวตาย
 จะนับประสาอะไรกับเหล่าก๊วยเพยผู้ถวายนมาตั้งแต่ยังอยู่วังรัชทายาทจน
 รูปโฉมโรยราไม่เป็นที่โปรดปราดเช่นเดิมคนนั้น เมื่อรอให้แม่ทัพใหญ่
 เจี้ยนเวยบิดาของเต๋อเพยปราบปรามกองทัพชาวหมาน* แล้วนำชัยชนะ
 กลับมาสู่ราชสำนักได้คราวนี้ ตำแหน่งในแห่งนี้จึงจะมีชื่ออยู่ในกำมือของ
 เต๋อเพยอีกหรือ ไม่น่าว่าฝ่าบาทอาจจะทรงดีพระทัยจนแต่งตั้งเต๋อเพยเป็น
 ฮองเฮาก็เป็นได้

บนใบหน้าของชั้นที่น้อยเผยรอยยิ้มประจบประแจง หลังจากเต๋อเพย
 เรียกให้ลุกขึ้นก็ถือกรงทองเดินเข้าไป ก่อนจะชี้ลูกสุนัขสองสามตัวที่อยู่
 ในกรงพลางแนะนำอย่างกระตือรือร้น

นี่คือสุนัขชิวชิว** สีขาว ขนเรียบนุ่มเป็นประกายมันวาวด้วยเพราะ
 ใช้แปรงหวีอย่างพิถีพิถัน เพราะเพิ่งเกิดได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน สุนัขจึงมีรูปร่าง
 เล็กยึ่ง เมื่อเบียดอยู่รวมกันก็ราวกับเป็นก้อนหิมะก็ไม่ปาน ดูแล้วชวนให้
 คนรักใคร่สงสารเหลือเกิน

ดวงตาทองสีของเมิ่งซังอวีหรือลิงน้อยๆ แวดตาพลันสว่างวาว หลังที่ตั้ง

* หมานแปลว่าป่าเถื่อน โหดร้าย ชาวจีนใช้เป็นการเรียกขานเผ่าในซิงเหี้ยดหยาม ซึ่งชนกลุ่มน้อยส่วนใหญ่มีอยู่ทางใต้ของ
 ดินแดนภาคกลางบริเวณมณฑลเจ้อเจียง ชื่อชวน (เสจวาน) ฉงซิง ผู้เจี้ยน (ฮกเกี้ยน) และก่วงตุง (กวางตุ้ง) เป็นต้น

** สุนัขพันธุ์ชิวชิว คือสุนัขพันธุ์ชิวชิว

ตรงโน้มไปด้านหน้า มองไปยังกรุงสัตว์

"นี่คือ..." คิ้วงามของนางขมวดเล็กน้อย นิ้วชี้ไปยังร่างสีน้ำตาล
สองก้อนตรงมุมสุดของกรง แล้วเธอยิ้มด้วยความลึกลับ

"ทูลเตอเพย สุนัขพันธุ์นี้ขนชาติต่างแดนที่มีชื่อเรียกว่า 'เกาหลู'
ได้มอบเป็นเครื่องบรรณาการให้แก่ราชวงศ์ต้าโจวเราเมื่อครั้งปีก่อนพะยะคะ
ได้ยินว่าเป็นสุนัขประจำราชสำนัก** ของพวกเขา เป็นสายพันธุ์ที่มีค่า
เลี้ยงชื่อ บังเอิญสุนัขพันธุ์นี้ออกลูกพอดี กระทบ่อมคิดว่าอาจจะมีเจ้านาย
ท่านใดชื่นชอบ จึงนำเข้ามาด้วยพะยะคะ" ขันทีน้อยตอบอย่างพินอบพิเทา

เมื่อเทียบกับสุนัขพันธุ์จิงปา*** และพันธุ์ซีซือ ขนของสุนัขต่างแดน
พันธุ์นี้ค่อนข้างหยิกและกระเซอะกระเซิง มองดูรุงรังยิ่งนัก ทั้งขนยังเป็น
สีน้ำตาลเข้มราวกับดินโคลนก็ไม่ปาน ข้างไม่เข้ากับมุมมองด้านความงาม
ของราชวงศ์ต้าโจว ถึงแม้รูปลักษณะภายนอกจะไม่งดงามน่ามอง แต่ดีร้าย
อย่างไรก็ถือกำเนิดจากสายพันธุ์มีชื่อ บางคราบรอดาสนมชั้นล่างที่ไม่ได้รับ
ความโปรดปรานเพราะมิได้รับเลือกให้ถวายงานก็จะมีความสุขกับการ
รับสุนัขไปเลี้ยง เมื่อใคร่ครวญถึงสภาพการณ์เช่นนี้แล้ว ก่อนออกเดินทางมา
ขันทีน้อยจึงเลือกลูกสุนัขพันธุ์นี้มาด้วยอีกสองตัว

เกาหลู? ไข่ประเทศฝรั่งเศสหรือไม่ แวดตาของเมิ่งซังอวีเป็นประกาย
เล็กน้อย ริมฝีปากแดงขยับเอื่อยเบา ๆ "ยกกรงเข้ามา ให้ข้าดูอย่างละเอียด"

ขันทีน้อยขานรับเสียงเบา แล้วอุ้มกรงพลงเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง
ก่อนจะหยุดยืนนิ่งอย่างเชื่อฟังคำสั่ง

* เกาหลู หรือกอล (Gou) เป็นชื่อเรียกขนเฝ้าโบราณยุคสำริดที่อาศัยแถบยุโรปตะวันตกในปัจจุบัน

** สุนัขประจำราชสำนักถือเป็นสุนัขต้องห้าม เลี้ยงได้เฉพาะในราชสำนักเท่านั้น เพื่อปกป้องสายพันธุ์ให้บริสุทธิ์

*** สุนัขพันธุ์จิงปา คือสุนัขพันธุ์ปักกิ่ง

เมิ่งซังอวี่จัดจ้องไปยังก้อนกลมๆ สีน้ำตาลสองตัวในกรงเขมิง นี่เป็นสุนัขพันธุ์ก๊วยปิ่น* ของฝรั่งเศษจริงดังคาด ขนปุยหยิกฟูสีเดี่ยวเคลือบ** ดูน่ากินได้รับการดูแลอย่างถูกวิธีจึงเปล่งประกายเป็นมันวาว แลดูมีสุขภาพแข็งแรงยิ่ง ลูกตาสีดำขลับฉ่ำน้ำ จะมองอย่างไรก็พาให้รักให้หลง

นางทะเลมิตีมาสู่ราชวงศ์ต้าโจวเพราะอุบัติเหตุ และเข้ามาอยู่ในร่างของเมิ่งซังอวี่ที่เพิ่งลืมตาดูโลก ในชาติก่อนนางเคยเห็นสุนัขพันธุ์ต่างๆ มากมาย จึงไม่รู้สึกรู้ว่าลูกสุนัขสองตัวนี้อัศจรรย์แค่ไหน แต่แน่นอน กลับชื่นชอบมากเสียด้วยซ้ำไป

จากที่เมิ่งซังอวี่ใช้สายตาดูตรวจสอบ เจ้าก้อนกลมสีน้ำตาลที่มีรูปร่างผอมกว่าเล็กน้อยดูเหมือนไม่มีใครจะสบายใจนัก มันขยับกายเข้าไปที่มุมกรง ยกกันที่มีขนปุกปุยให้นางได้ชื่นชม แผ่นหลังที่ขดเป็นรูปทรงกลมมันเหมือนจะเผยให้เห็นถึงความลับสนมึนง ฟันอึ่งข้างกายมันคล้ายกับรูสึกได้ถึงความไม่สบายใจ จึงเหยียดขาหน้าออกมาหมายจะโอบกอดมัน แต่กลับถูกมันใช้อุ้งเท้าตะปบเข้าให้ ท่าทางโอหังเจียบคมอย่างบอกไม่ถูก ทว่าเมื่อประกะบเข้ากับร่างกลมตัวเล็ก ๆ และอุ้งเท้าเล็กป้อมแล้วกลับน่าขบขันยิ่งนัก

เมิ่งซังอวี่ก็หันหัวเราะไว้ไม่อยู่ มือหนึ่งหยิบผ้าเช็ดหน้าปักลายมาปิดบังรอยยิ้มที่มุมปาก อีกมือหนึ่งก็ชี้ไปยังก้อนกลมตัวน้อยในกรงพลางเอ่ย "ตัวนี้ฉลาดแสนรู้ยิ่ง เอาไว้ที่นี่"

ขันทีน้อยขานรับ เขาจับก้อนกลมสีน้ำตาลก้อนนั้นออกมาจากกรงมอบให้บิ๋สุ่ยนางกำนัลซึ่งอยู่ด้านข้าง พร้อมทั้งกำชับเรื่องควรระวังในกรง

* สุนัขพันธุ์ก๊วยปิ่น คือสุนัขพันธุ์เต็ด

** เดี่ยวเคลือบ หมายถึงสีช็อกโกแลต

เลี้ยงดูมากมาย สุดท้ายก็รับเงินหนักๆ ใบหนึ่งจากมือปี่สูยใส่แขนเสื้อ แล้วออกจากวังไปเที่ยวไปด้วยความยินดีปรีดา

รจนชั้นที่น้อยเดินจากไปไกลแล้ว เมิ่งซังอวีซึ่งนั่งตัวตรงที่ตำแหน่งประธานก็ผ่อนคลายเป็นริยาบททันที นางเอียงตัวฟังเก้ออี้กู่เพย* แล้วดึงปลอกเล็บสีทองอร่ามบนนิ้วทั้ง ก่อนจะยื่นมือไปหาปี่สูย เอ่ยปากอย่างเร่งร้อน "รีบนำมาให้ข้าอุ้มเร็วเข้า!" กลืนอายุสูงส่งนำครั้นคร่ำมบนกายนางราวกับถูกลมพัดปลิวหายไปโนพริบตา มลายสิ้นไปอย่างไร้ร่องรอย

"เพื่อเพยทรงระวังหนอยนะเพคะ สัตว์เดรัจฉานตัวนี้ดูร้ายอยู่บ้าง อุ้มยากยิ่งนัก" ปี่สูยจับเจ้าสุนัขตัวน้อยที่เดินไม่หยุดเอาไว้ จากนั้นจึงส่งให้ผู้เป็นนาย แต่นางกลับไม่ทันสังเกตว่ายามที่เอ่ยคำว่า 'สัตว์เดรัจฉาน' ลูกสุนัขในมือก็ชะงักนิ่งไปชั่วครู่

กระทั่งเจ้าลูกสุนัขได้สติกลับคืนมา มันก็ถูกย้ายไปอยู่ในอ้อมกอดของเมิ่งซังอวีเสียแล้ว ปลายนิ้วเรียวยาวขาวนวลเนียนของเมิ่งซังอวีไต่ผ่านแผ่นหลังของมันอย่างเชื่องช้าและอ่อนโยน นำพาความรู้สึกซาทนิบและสิ้นเต็มมาด้วย ทำให้มันร้องครางหึ่งๆ อย่างกลั่นไม่อยู่

"มันกำลังอ่อนอยู่ด้วย น่ารักเสียจริง!" น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน นำหลงไหลของเมิ่งซังอวีเจือด้วยความขบขันอย่างเข้มข้น

เจ้าลูกสุนัขหลับตาพริ้ม เคลิบเคลิ้มไปชั่วขณะ แต่ชั่วครู่ร่างกายก็พลันแจ็งชะงัก สลัดตื่นขึ้นมาอย่างรุนแรง

"เจ้าตัวน้อย อย่าขยับนิ้วชั่วลิ เดี่ยวจะตกไปบาดเจ็บเอานะ!" เมื่อเห็น

* เก้ออี้กู่เพย หรือตั้งคนงาม คือเก้ออี้ยามมีท่าแขนข้างหนึ่งไข่นอนนอได้ สตรีสูงศักดิ์ในวังเช่นกู่เพย (อัครชายา) นิยมใช้เอนกายพักผ่อนอิริยาบถ

เจ้าลูกสุนัขกระโจนออกจากอ้อมกอดของตน เมิ่งซังอวีก็ตื่นตระหนก ยืนมือ
ออกไปคว่ำอย่างร้อนรน

ทว่านางยังเข้าไปหนึ่งก้าว พอเจ้าลูกสุนัขทะยานออกจากอ้อมแขนของ
นางก็ตกลงไปด้านล่าง ถึงแม้จะมีพรมขนแกะหนานุ่มเป็นสิ่งผ่อนแรงปะทะ
แต่อย่างไรมันก็เพิ่งเกิดได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน ร่างกายยังคงอ่อนแออบบางมาก
ครานี้ตกลงไปไม่เบานัก จึงนอนคว่ำอยู่บนพรมลุกไม่ขึ้น ปากเล็กๆ ที่แม้แต่
พื้นน้ำนมก็ยังขึ้นไม่ครบอ้าออกน้อยๆ ทอบหายใจดังพืดพาด แลดูน่าสงสาร
ยิ่งนัก

เมิ่งซังอวีรีบอบตัวอุ้มมันเข้าสู่อ้อมอก ตรวจดูร่างกายและขาทั้งสอง
อย่างระมัดระวัง จากนั้นจึงเรียกให้ปีสู่ยกับอินฮู่ไปเชิญหมอลวงมาอย่าง
เร่งร้อน

กระทั่งหมอลวงมาและจากไปแล้ว เจ้าลูกสุนัขก็ปล่อยให้คนจับไป
จับมาอย่างสงบ ไม่ดิ้นหนีอีก

"เด็กดี" เมื่อแน่ใจว่าเจ้าลูกสุนัขไม่ได้บาดเจ็บอันใด ใบหน้าเรียวยาว
เคร่งขึงของเมิ่งซังอวีจึงผลิยิ้มออกมา นางใช้ปลายนิ้วยี้ศีรษะลูกสุนัข
พูดสั่งอย่างเข้มงวดจริงจัง "ตอนนี้เจ้ายังเล็กอยู่ หากอยากจะไปดูโลก
ภายนอกก็ยังไม่ต้องรีบ รอให้เจ้าโตกว่านี้อีกหน่อย เคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว
เจ้าอยากจะไปที่ไหนล้วนได้ทั้งนั้น"

เจ้าลูกสุนัขเงยหน้าขึ้นมา ลูกตาดำขลับจ้องนางเขม็ง แววตาสลับ
ซับซ้อนอย่างบอกไม่ถูกแฝงไว้ด้วยความรู้สึกมากมายราวกับมนุษย์ไม่มีผิด
แลดูฉลาดเฉลียวเป็นที่สุด เมิ่งซังอวีรู้สึกแปลกๆ อยู่ในใจ แต่ครั้นจะมองดู
ให้ละเอียดอีกทีเจ้าลูกสุนัขก็ก้มหน้าลงและนอนชบอยู่ในอ้อมกอดของนาง

แล้ว ร่างกายอ่อนปวกเปียกไร้สิ้นเรี่ยวแรง ให้ความรู้สึกเหมือนมันจมนใจ กระทั่งปล่อยให้มันเป็นไปตามชะตาฟ้าลิขิต

เมิ่งซังอวีรู้สึกว่าคุณคิดมากเกินไป นางลูบแผ่นหลังของเจ้าลูกสุนัข พยายามทำให้แม่เหมิงเฟิงไปดมไฉกหมูมาให้ด้วยหนึ่ง

ไฉกหมูหอมกรุ่นต้มเสร็จในเวลาไม่นาน แม่เหมิงเฟิงรอให้ไฉกเย็นลง ก่อนแล้วจึงยกมายังวงปีเซียว จากนั้นก็วางไว้บนโต๊ะแปดเซียน* ซึ่งทำจากไม้มะเกลือตัวหนึ่ง

เมิ่งซังอวีเดินเข้าไป วางเจ้าลูกสุนัขลงบนโต๊ะ แล้วชี้ไปยังไฉกกลาง เอยเสียงนุ่ม "เจ้าตัวน้อย รีบกินเสีย"

เจ้าลูกสุนัขเดินเข้าไปราวกับอดใจไม่ไหว จากนั้นก็นั่งมองไฉกหมู แวบหนึ่ง มองพวกเมิ่งซังอวีอีกแวบหนึ่ง แล้วก็ไม่มีปฏิกิริยาอันใดอีก

เมิ่งซังอวียื่นมือไปดันก้นของเจ้าลูกสุนัขเบาๆ เอยเสียงอ่อนละมุน "เจ้าตัวน้อย เมื่อครู่ยังท้องร้องอยู่เลย โฉนตอนนี้ถึงไม่กินแล้ว"

เจ้าลูกสุนัขขยับตัว แต่ยังคงนั่งนิ่งต่อไป ไม่ทำเลื่องทางตามมองไฉกหมู เลยด้วยซ้ำ

ดวงตาคู่งามของเมิ่งซังอวีทอประกายน้อยๆ หลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ก็ยกมือออกคำสั่งกับนางกำนัล "ฝ่าบาททรงบาดเจ็บสาหัส รักษาพระวรกาย อยู่ที่วังเจียนชิง (ฟ้ากระจ่าง) ยาในแต่ละวันไม่อาจขาดตกบกพร่อง ไปจงตามเราไปเลือกโอสถที่จะถวายที่คลังเก็บของ"

บรรดานางกำนัลขานรับอย่างพร้อมเพรียง เดินตามหลังเมิ่งซังอวี

* โต๊ะแปดเซียน หมายถึงโต๊ะสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ แต่ละด้านวางพอนั่งสองคน รวมแปดคน ทำจากไม้เนื้อดี ใช้สำหรับนั่งรับประทานอาหาร

ออกไปจากตำแหน่งกลาง ภายในตำแหน่งจึงเจ็บสวดลงอย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปราวๆ หนึ่งเค่อ* ไฉกหมูเย็นซิดเสียแล้ว แต่กลิ่นหอมหวาน ยังคงหลงเหลืออยู่ในอากาศ กระตุ้นประสาทรับกลิ่นของเจ้าลูกสุนัขอย่าง ไม่หยุดหย่อน มันกลิ่นน้ำลาย ก่อนจะหันหน้ามองไปรอบๆ เมื่อมั่นใจว่า ไร้ผู้คนจึงยกอุ้งเท้าอวบอ้วนขึ้น เดินเตาะเตาะไปข้างถั่วย จมูกเล็กๆ ตมฟุดฟิด ก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงแลบลิ้นสีชมพูเลียชิมไปหนึ่งคำ ครั้นพบว่า รสชาติดีกว่าที่จินตนาการไว้ มันก็ส่งเสียงครางหึ่ง แล้วก็หันหน้าก้มตาดิน

"คิกๆ ที่แท้เจ้าตัวน้อยก็อายุนี้เอง" เม็งซังอวีซึ่งแอบมองอยู่หลังประตู หัวเราะจนเกือบจะล้มคะมำ บรรดาข้าวรับใช้ประจำตัวนางก็กลับหัวเราะเอา ไว้ไม่ไหวเช่นกัน

พอเจ้าลูกสุนัขได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ดั่งขึ้นเป็นระลอกร่างกายก็พลัน ชะงักนิ่งไป ศีรษะซึ่งฝังลงในถ้วยไม้ขยับเขยื้อน กระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่ อาจจะเป็นเพราะทำใจได้แล้วมันจึงขยับไปอีกทางหนึ่ง หันกันให้พวกเม็งซังอวี แล้วยกหน้าผุๆ โผล่ๆ กินต่อไป วางท่าที่ไม่แยแสสนใจ

เม็งซังอวีเห็นเช่นนั้นก็ไม่แอบซ่อนอีกต่อไป เดินหัวเราะคิกคักออกมา จากหลังประตู นั่งลงหน้าโต๊ะ เอียงศีรษะ แล้วใช้มือหนึ่งเท้าคาง มองขึ้นชม ท่าทางยามกินอันน่ารักน่าชังของเจ้าลูกสุนัขอย่างออกรสออกชาติ

แรกเริ่มเดิมทีเจ้าลูกสุนัขยังเหลือบมองนางเป็นระยะๆ แต่พอเห็นนาง นั่งอยู่เงียบๆ นิ่งๆ อีกด้านจึงลดความระแวงลง ตั้งอกตั้งใจกินอาหาร

ครั้นเจ้าลูกสุนัขกินไฉกหมูจนหมด เม็งซังอวีจึงอุ้มมันลงจากโต๊ะ แล้วพาไปเดินย่อยอาหารรอบๆ ว่างปีเซียว ครึ่งชั่วยาม** ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เทียบระยะเวลาประมาณ 15 นาที

** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ท้องนภาค่อยๆ มีดลง เม็งซังอวีรีบกำขั้บให้นางกำนัลตระเตรียมน้ำอุ่นและ
กระถางไฟ จากนั้นก็เข็ดตัวให้เจ้าลูกสุนัขด้วยตัวเอง

ลูกสุนัขที่เพิ่งเกิดไม่สามารถอาบน้ำได้ ต้องหลังจากอายุสี่เดือนขึ้นไป
ถึงจะลงน้ำได้ แต่เจ้าลูกสุนัขนี้ถูกเลี้ยงในโรงเลี้ยงสัตว์ บรรดาข้าหลวงมิได้
ตั้งใจดูแลเป็นพิเศษ บนตัวจึงมีกลิ่นเหม็นคาว ครั้นเม็งซังอวีดมๆ คู๊กตัดสินใจ
นำผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำอุ่นมาเช็ดทำความสะอาดให้เจ้าลูกสุนัขครั้งหนึ่ง

มันไม่ขยับตัวตื่นเหมือนลูกสุนัขตัวอื่นๆ และยังให้ความร่วมมือเป็น
อย่างดีตลอดทุกกระบวนการ ทำให้นางประหลาดใจยิ่งนัก

"ข้าดูไม่ผิดจริงๆ เจ้าตัวน้อยตัวนี้แสนรู้ ข้ายังเจสียวดลาดอีกด้วย!"
เม็งซังอวีเข็ดอุ้งเท้าของมัน น้ำเสียงมีแววภาคภูมิใจอยู่บ้าง ทั้งยังเจือแว
รักใคร่ การเลี้ยงสัตว์ต้องดูพรหมลิขิต นางรู้สึกงาตัวเดียวกับเจ้าตัวน้อยตัวนี้ต้อง
มีวาสนาต่อกันเป็นแน่ มิฉะนั้นเหตุใดนางจึงหลงรักในช่วงพริบตาเช่นนี้ได้เล่า

"เต๋อเพย พวกเราจะเอาแต่เรียกเจ้าตัวน้อยๆ ไม่ได้นะเพคะ ตั้งชื่อให้
มันสักชื่อเถิด" อินซู่แนะนำพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

"อืม" ดวงตาหางสีของเม็งซังอวีหรือลงเล็กน้อย หลังจากครุ่นคิดอยู่
ชั่วครู่จึงเอ่ยขึ้น "เรียกอาเป่าก็แล้วกัน แก้วตาดวงใจ* ของข้า"

อาเป่า? ร่างของเจ้าลูกสุนัขแข็งทื่อทันที เพียงแต่เม็งซังอวีมิได้รู้สึกถึง
เลยแม้แต่น้อย นางยืนยันที่ตัวเปี้ยกหมาดๆ ส่งให้ปี่ซู่ซึ่งยืนถือผ้าแห้งอยู่
อีกด้าน

กระถางไฟใบใหญ่ๆ สองใบที่มีไฟแผดเผาลุกโชนช่วยขั้บไล่ความ
หนาวเย็นของช่วงต้นสารถดู อาเป่าซึ่งเข็ดตัวจนสะอาดเกลี้ยงเกลาแล้วถูก

* เป่า เดิมหมายถึงสมบัติหรืออัญมณี ใช้เปรียบถึงสิ่งที่รักดังแก้วตาดวงใจ

ห้องหุ้มด้วยผ้าแห้ง นอนหมอบอยู่บนหัวเข่าของเม็งซังอวี ด้านหนึ่งกำลังฟังบทสนทนาของนางกับนางกำนัลอย่างเงียบ ๆ อีกด้านก็จัดจ้องกระถางไฟจนเหม่อลอย ผ่านไปไม่นานก็เปิดเปลือกตาไม่ขึ้น

"อาเป่ากลับไปแล้ว ยกที่นอนของมันเข้ามา นำมาไว้ในตำหนักบรรทมของข้ามันแหละ" เมื่อเห็นสองตาของเจ้าลูกสุนัขขี้ปิดสนิท ลมหายใจสม่ำเสมอหนักก็แห้งสนิทเช่นเดียวกัน เม็งซังอวีจึงหยุดพูดคุยและออกคำสั่งเสียงเบา

แม่นมเฟิงรีบยกตะกร้าใบเล็กซึ่งสานขึ้นจากกิ่งหวี ภายในตะกร้าปูด้วยผ้าฝ้ายอ่อนนุ่มเข้ามาวางไว้ที่มุมของตำหนักบรรทม จากนั้นเม็งซังอวีก็วางอาเป่าลงไปอย่างระมัดระวัง ทั้งยังดึงผ้าฝ้ายผืนหนึ่งขึ้นปิดท้องเล็ก ๆ ของมันไว้อย่างเอาใจใส่

จนกระทั่งนางจากไปอย่างเงียบเชียบแผ่วเบา อาเป่าซึ่งเดิมทีหลับตาสนิทก็พลันลืมตาขึ้นในทันใด แววตาสว่างวาวและคมกริบเปี่ยมไปด้วยพลังในการมองทุกสิ่งออกอย่างทะลุปรุโปร่ง เมื่อประกอบกับร่างอวบกลมเล็ก ๆ จึงแลดูแปลกพิกล

ในความเป็นจริง ครึ่งเดือนก่อนหน้าอาเป่าก็มีไซ้อาเป่าตัวเดิมอีกแล้ว ร่างเล็ก ๆ ของมันมีวิญญาณของกูเซ้าเจ้อ ฮ้องเต้ในรัชกาลปัจจุบันเข้ามาสิงสถิต ถึงแม้จะมีวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรถึงเพียงนี้ แต่อาเป่าก็ยังเป็นแค่สุนัขตัวหนึ่ง ทั้งยังเป็นลูกสุนัขต่างแดนที่มีรูปลักษณ์แปลกประหลาด

นี่คงเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'พยัคฆ์ตกที่ราบลูกสุนัขขรังแก มังกรเกยหาดตื่นถูกกู่ก่กลั่นแกล้ง*' กระมัง

* พยัคฆ์ตกที่ราบลูกสุนัขขรังแก มังกรเกยหาดตื่นถูกกู่ก่กลั่นแกล้ง เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อยามวิbruchหรือผู้ยิ่งใหญ่เสื่อมอำนาจบารมีก็มักจะถูกคนพาลตำหนากลับแกล้งรังแก

ครึ่งเดือนก่อนปู่เจ้าเจ็ดเดินทางไปยังเขาเขียนผอ (สหัสพุกท) เพื่อเยี่ยมเยือนไทเฮา (พระพันปี) ระหว่างทางกลับวังไม่ทันระวัง ม้าจึงตกใจจนสลัดเขาร่วงลงมา พอฟื้นขึ้นมา ก็กลายเป็นลูกสุนัขตัวหนึ่งในโรงเลี้ยงสัตว์เสียแล้ว

เมื่อคิดถึงว่าครึ่งเดือนมานี้เขาถูกขังอยู่ในกรง ร่วมกินร่วมอยู่กับเหล่าสัตว์เดรัจฉาน ทั้งยังถูกบังคับให้ดื่มน้ำนมจากแม่สุนัขตัวหนึ่ง ใบหน้าของปู่เจ้าเจ็ดก็เขียวคล้ำเล็กน้อย โชคดีที่เป็นสุนัขชนิดกหมา ต่อให้แสดงสีหน้าเหยเกแปลกพิลึกออกมาพวกข้าหลวงในโรงเลี้ยงสัตว์ก็ไม่รู้ มิเช่นนั้นเขาคงถูกมองว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายแล้วโดนนำไปเผาตั้งนานแล้ว

ผู้เป็นฮ่องเต้ย่อมมีสติปัญญาและความดีเดี่ยวยุสสูงส่งเหนือคนทั่วไป หลังจากผ่านความตื่นตระหนก หวาดกลัว ลังเล และสับสนในตอนแรกมาได้ ปู่เจ้าเจ็ดก็รับอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว ทั้งไม่ปล่อยให้ตนหิวตายและมิได้ผลิตชีพตัวเองในทันที เพียงแต่เพราะไม่ยอมดื่มนมและไม่ชอบกินอาหารสุนัขบดละเอียด ร่างกายจึงฝ่ายผอมกว่าลูกสุนัขทั่วไปเล็กน้อย

โรงเลี้ยงสัตว์ตั้งอยู่ในวังหลวง ชั้นที่น้อยในโรงเลี้ยงสัตว์จะสนทนาเรื่องราวในวังหลวงบ้างเป็นครั้งคราว หลังจากคอยแอบฟังมาครึ่งเดือน เขาก็ได้รู้ว่าตนยังไม่ตาย ทว่าบาดเจ็บสาหัสไม่ได้สติ แต่สิบวันก่อนได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว และยามนี้กำลังพักรักษาตัวอยู่ที่วังเจียนซิง แน่หนอนว่านี่ย่อมเป็นเพียงแค่ข่าวลือ เบื้องลึกเบื้องหลังที่แท้จริงเป็นเช่นไรไม่มีผู้ใดทราบได้

เขาฟื้นแล้วจริงหรือไม่ หรือว่าจะมีสภาพเดียวกับอาเป่า ร่างกายถูกวิญญานภายนอกเข้ายึดครอง? แล้ววิญญานที่ยึดครองร่างกายของเขาคือใครหรือเป็นมาร? จะเป็นภัยต่อแวนแคว้นหรือไม่ คำถามเหล่านี้วนเวียน

อยู่ในใจของปู่เจ้าเจ้อ ทำให้เขาจะกินจะนอนก็ไม่สงบใจ หากมิใช่เพราะร่างกายอ่อนแอบบบง อีกทั้งถูกขังเอาไว้ในกรง ป่านนี้เขาคงจะวิ่งไปสืบเสาะหาความจริงที่วังเฉียนซิงตั้งนานแล้ว

จนกระทั่งเมื่อเช้าวันขึ้นที่น้อยตั้งอกตั้งใจคัดเลือกลูกสุนัข ทั้งยังเอาแต่พูดว่าจะมอบให้พระสนมในวังต่างๆ เขาก็รู้ว่าโอกาสที่ตนจะได้เดินออกจากกรงมาถึงแล้ว จึงเปลี่ยนท่าทีจากสงบเสงี่ยมเป็นร่าเริงและนำเอ็นดู วังเข้าหาชั้นที่น้อยอย่างไม่ลดละ กอปรกับมีดวงตาคำน้ำที่มีแววเสนู้เต็มเปี่ยมคู่้นพอชั้นที่น้อยเห็นก็ถูกใจทันทีตั้งคาด พาเขาไปยังตำหนักในด้วย

เขาอดตัวไปอยู่ในมุมหนึ่งของกรง มองดูทางเดินได้เท่าซึ่งทอดยาวไปไม่หยุด ผ่านชั้นบันไดชั้นแล้วชั้นเล่าที่แต่ก่อนไม่เคยรู้สึกว้าสูงชัน แต่มาบัดนี้กลับแลดูสูงเสียดเหลือเกิน จิตใจของเขาพลันแปรเปลี่ยนเป็นสับสนอย่างยิ่ง

หลังจากก้าวข้ามธรณีประตูสูงตระหง่านและสามารถมองเห็นศิลาทองคำสีดำที่ส่องแสงวาววับราวๆ กู่เจ้าเจ้อจึงรู้ว่าตนได้มาถึงตำหนักในแล้ว แต่เพราะมองไม่เห็นทัศนียภาพทั้งหมด และมองไม่เห็นป้ายที่แขวนไว้บนประตู เขาจึงไม่รู้แน่ชัดว่านี่คือที่ใดกันแน่ ทว่าพอเงยหน้าขึ้นมาและเผชิญหน้ากับสตรีในชุดแต่งกายเต็มยศซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งประธานผู้นั้น เขาก็รู้ว่านี่คือวังปี้เขียว วังของเตอเพยผู้เป็นอันดับหนึ่งในราชชายาชั้นเพยทั้งสี่

เมิ่งซังอวีเป็นชายาที่เขา 'โปรดปราน' ที่สุด ในวังหลวงที่ผู้คนพากันเหยียบย่ำผู้อื่นเพื่อให้ก้าวขึ้นสู่ที่สูงแห่งนี้ ชั้นที่น้อยให้นางได้เลือกก่อนก็ดูสมเหตุสมผล

ดวงตาของสุนัขมองไม่เห็นสีสันใด ในสายตาของพวกมันโลกทั้งใบมี

เพียงสีขาวกับดำเท่านั้น หากมิใช่เพราะประสพเคราะห์กรรมคราวนี้ ภูเขาเจ้า ก็คงไม่มีวันได้รู้เรื่องนี้ เขาดั้นรอนเอาชีวิตรอดในโลกอันสลัวรางไร้ที่สิ้นสุดมา ครึ่งเดือน ครั้นได้เห็นใบหน้าที่คุณเคยก็ตื่นเต้นดีใจยิ่งนัก เผลอเหม่อมอง ดวงหน้าของสตรีบนที่นั่งอย่างลึมตัว

หญิงสาวในชุดแต่งกายเต็มยศโน้มกายลงเล็กน้อยพลางมองมาทาง เขา เส้นผมสีดำสนิทราวกับจุ่มหมึกนั้น ผิวพรรณใสกระจ่างราวกับหิมะนั้น ดวงตาหงส์ที่เป็นสีขาวดำตัดกันอย่างชัดเจนนั้น ท่วงท่าสูงส่งเยียบเย็นนั้น ทั้งหมดมีแค่คำคำเดียวที่สามารถใช้บรรยายได้ นั่นก็คือคำว่างดงาม เป็นความงามที่เหนือกว่าปกติสามัญ งดงามเสียยิ่งกว่ายามที่ตัวนางมีสีสัน อาจจะเป็นเพราะมุมมองแตกต่างออกไป อาจจะเป็นเพราะสภาพจิตใจ ไม่เหมือนเดิม ชั่วพริบตานั้นเขาจึงสับสนงงววยอยู่บ้าง

สาวงามตรงหน้าที่ดูจัดตั้งเดินออกมาจากภาพวาดผู้นี้เป็นสนมของเขา แต่เขากลับพบหน้านางในสภาพของสุนัข เมื่อตระหนักถึงจุดนี้ เขาก็พินคิน สติอย่างรวดเร็ว หันกายขาดเป็นก้อนกลมๆ ในทันใด อาจจะหายตัวไปก็จะขาด

ทว่าเทวดาฟ้าดินไม่ได้ยินคำขอ เขาไม่เพียงแต่ไม่ได้หายตัวไป แต่ยังถูกนางเลือกอีกด้วย ชันทีน้อยหิวคอยกเขาออกมา ส่งไปยังมือของนางกำนัล ผู้หนึ่ง นางกำนัลผู้นั้นเอาแต่เรียกเขาว่าสัตว์เดรัจฉาน เขาตัวแข็งไปทั้งร่าง อยากจะฟันไฟแต่ก็ไม่อาจทำได้

ในช่วงขณะที่จิตใจล่องลอยเขาถูกเม็งซังอวี้อุ้มไว้ อ้อมกอดของนางอบอุ่นนุ่มละมุน ส่งกลิ่นหอมกรุ่นจางๆ แตกต่างจากกรงขังที่หนาวเหน็บ และมีกลิ่นประหลาดอย่างสุดขั้ว ทำให้เขาเคลิบเคลิ้มอย่างอดไม่อยู่ เกือบ

จะหลับสนิทภายใต้สัมผัสลึบไล่นอ่อนโยนของนาง แต่ทันใดนั้นพอนึกขึ้นได้ว่าตนเป็นถึงเจ้าแผ่นดินผู้สูงส่งนำเกรงขามแต่กลับถูกสนมของตนอุ้มเล่นอยู่บนตักก็รู้สึกโกรธเคืองและอับอายเต็มหัวใจ เขาจึงเริ่มสะบัดหนืออย่างรุนแรงทันที

เมื่อหลุดออกจากอ้อมกอดของเมิ่งซังอวี๋แล้วตกลงบนพื้นอย่างแรง เขาถึงตระหนักได้ว่าตอนนี้ตนมิใช่ฮ่องเต้ แต่เป็นแค่ลูกสุนัขที่เพิ่งเกิดได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน ความเจ็บปวดรุนแรงทั่วร่างกายกำลังเตือนสติเขาว่าหากหลีกเลี่ยงจากการปกป้องของสตรีผู้นี้ เขาก็ไม่อาจมีชีวิตรอดอยู่ในวังหลวงได้อย่างแน่นอน ในยามที่ยังไม่รู้ว่่าตอนนี้ฮ่องเต้ในวังเป็นคนหรือเป็นผีและจะเป็นภัยต่อแคว้นแคว้นหรือไม่เขาก็ไม่อาจตายได้

ดังนั้นเขาจึงละทิ้งความไม่พอใจและหยุดดิ้นรนขัดขืน สะกดกลั่นความโกรธเกรี้ยวและอับอายในใจไว้ ปล่อยให้คนจับเล่นตามใจชอบ ในช่วงเวลานี้การเปลี่ยนแปลงของเมิ่งซังอวี๋ทำให้เขาประหลาดใจ

สตรีผู้นี้เตรียมใจักหม่อมกรุ่นให้เขาอย่างเอาใจใส่ ทำให้เขาซึ่งกินอาหารสุนัขมาครึ่งเดือนแทบจะหลังน้ำตา นางถึงกับยอมให้เขากินอาหารบนโต๊ะ หากไข่ขับไล่ไปยังมุมมืด สตรีผู้นี้แอบนำให้เขาด้วยตัวเอง ข้าอากัปกิริยายังอ่อนโยนแผ่วเบา ไม่เหมือนกับความหยาบกระด้างและน่ารำคาญใจของเหล่าข้าหลวงในโรงเลี้ยงสัตว์พวกนั้นเลยแม้แต่น้อย สตรีผู้นี้พูดคุยกับเขาด้วยเสียงอ่อนหวาน ท่าที่อ่อนโยนเป็นมิตรราวกับปฏิบัติต่อคนคนหนึ่ง หากพูดให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้นก็คือราวกับปฏิบัติต่อเด็กคนหนึ่ง

ดูเขาจ่อมองดวงตาซึ่งเปี่ยมล้นไปด้วยความอ่อนโยนของเมิ่งซังอวี๋

เขมิ่ง จิตใจเขาสับสนถึงขีดสุด นี่ใช่เมิ่งซึ่งอวีที่พูดแค่คำสองคำก็บังคับขู่เข็ญ
ของเขาจนตาย กดหัวก๊วยเพยจนกระทั่งได้รับความโปรดปรานที่สุดในทวง
นิสัยแข็งกร้าวชอบทำตามอำเภอใจผู้นั้นหรือ? นางที่แยมย้อมอย่างงดงาม
เพริศพรั่ง สดใสมีชีวิตชีวาเช่นนี้ เขาแทบจะไม่รู้จักเลยสักนิด

ทว่าหลังจากผ่านความทรมานมาทั้งวันเขาก็ไม่มีกะจิตกะใจจะไป
สืบเสาะ ภายใต้อารมณ์ร้อนของกระถางไฟที่อุ่นสบาย ภายใต้อ้อมอกอุ่น
อ่อนโยนแผ้วเบาของเมิ่งซึ่งอวี เขาก็กลับไปอย่างรวดเร็วด้วยสติอันวางเสียน
หลับลึกและหลับสนิทเป็นครั้งแรกในรอบครึ่งเดือนที่ผ่านมา

ทว่ายามที่เมิ่งซึ่งอวีวางเขาลงในตะกร้าอย่างระมัดระวัง เขาซึ่งมี
ความตื่นตัวสูงกว่าคนปกติก็ตื่นขึ้นมาทันที จนกระทั่งนางค่อยๆ ย่อง
ออกไป เขาถึงได้ลืมดวงตาสีดำสนิทขึ้น ไข้ววดตาอันสลบหลับซอมน้องมอง
เงาร่างของนางเนิ่นนาน

เขาบัดผ้าฝ้ายบนท้องออก รำพึงว่าตนครั้งกลายเป็นสุนัขก็มีชื่อ
น่าสังเวชเสียแล้ว เขาทั้งรู้สึกรังเกียจ โกรธเกรี้ยว และไม่สบายใจอยู่ไม่น้อย

อาแป่ แก้วตาดวงใจ? นี่มันชื่ออะไรกัน สมกับที่เป็นพยัคฆ์สาวสกุล
ขุนศึกจริงๆ ไม่มีศิลป์ในการตั้งชื่อเลยแม้แต่หน่อย! เขาอยากจะทำเรื่องสักครา
ทว่าหลังจากพบว่าเสียงที่ตนเปล่งออกมาเป็นเสียงครางหงิงที่ทั้งอ่อนนุ่มและ
น่าเอ็นดู ใบหน้าของกู่เช่าเจ้อก็พลันซีดในชั่วพริบตา เขาใช้อุ้งเท้าตบผ้าฝ้าย
ผืนเล็กๆ ด้วยความโมโห จากนั้นจึงค่อยๆ หลับตาลง

2

สัตว์เลี้ยวตัวใหม่ของเต๋อเฟย

ยามอื่น* สามเค่อ ท้องนภายังคงมืดครึ้ม ทว่าแสงสีขาวได้โผล่ขึ้นมาทางบูรพาทิศ ผ่านไปไม่นานแสงอรุณรุ่งอันอบอุ่นก็สาดส่องทั่วทั้งปฐพี พอถึงยามเหม่า** ก็ควรได้เวลาไปคารวะหลั่กั๊ยเฟย

หนึ่งปีครึ่งก่อนหน้านี้อองเฮาทรงเกิดภาวะคลอดบุตรยาก เป็นองค์ขายน้อยที่เสียชีวิตระหว่างประสูติกาล เวลาผ่านไปไม่นานอองเฮาก็สิ้นพระชนม์จากไปด้วยความคับแค้นพระทัย เหลือไว้เพียงพระธิดาองค์โต ซึ่งมีพระชนมายุเพียงเจ็ดพรรษาเท่านั้น ซึ่งก็คือองค์หญิงสี่

ส่วนไทเฮาทรงเห็นดเหนี่ยวยอดท้อพระทัยเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในวังหลวงในสมัยที่ฮ่องเต้พระองค์ก่อนครองราชย์ จึงย้ายไปอยู่ที่เขาเขียนผ่อ และหันหน้าเข้าสู่พระพุทธศาสนา ไม่สนใจเรื่องราวของโลกภายนอก ดังนั้น

* ยามอื่น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

** ยามเหม่า คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

ตำแหน่งประมุขสูงสุดทั้งสองของตำหนักในจิ้งว่างลง หลี่กู่ยเพยซึ่งมีลำดับศักดิ์สูงสุดย่อมกุมอำนาจไว้ในมือ เป็นตัวแทนปกครองดูแลหวังเป็นธรรมดา

บิดาของหลี่กู่ยเพยคืออัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายในรัชกาลปัจจุบัน อำนาจของสกุลหลี่แผ่ไกลไปทั้งในราชสำนักและในหมู่มวลชน อีกทั้งหลี่กู่ยเพยยังได้ให้กำเนิดองค์ชายรองและองค์หญิงสาม คนหนึ่งมีพระชนมายุสิบสองพรรษา อีกคนสิบพรรษา ทั้งสองพระองค์มีพระวรกายแข็งแรง ฉลาดหลักแหลม ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่ง อำนาจ โอรสหรือธิดา หลี่กู่ยเพยล้วนครอบครองทุกสิ่งทีสนมชายาทุกคนต่างเฝ้าฝันปรารถนาถึง กล่าวได้ว่านางเป็นบุคคลอันดับหนึ่งในตำหนักในอย่างแท้จริง

แต่บุคคลอันดับหนึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าต่อเพยเมิ่งซังอวี๋ ความมั่นใจกลับหดหายไปหลายส่วน

ปีนี้เมิ่งซังอวี๋อายุสิบเจ็ดปี อยู่ในวัยที่กำลังเบ่งบานราวกับบุปผา เป็นหญิงงามสะคราญโฉม เมิ่งจ่างสยงบิดาของนางคือแม่ทัพใหญ่เจี้ยนเวยแห่งราชวงศ์ต้าโจวผู้มีชื่อเสียงขจรขจาย ในมือกุมกองทัพทหารนับร้อยหมื่นนาย ประจำการอยู่นอกด่านเป็นเวลาหลายปี ที่ราชวงศ์ต้าโจวสามารถเจริญรุ่งเรืองขึ้นได้ภายใต้การรุกรานอย่างไม่หยุดหย่อนของชนเผ่าหามาณล้วนอาศัยกองทัพสกุลเมิ่งอันไว้เทียมทานของเมิ่งจ่างสยง

สกุลเมิ่งก่อร่างสร้างตัวขึ้นด้วยความดีความชอบทางการทหาร ความสามารถในการสู้รบยอดเยี่ยมเป็นเลิศ ในสมัยพระเจ้าโจวไท่จู่สกุลเมิ่งก็ได้รับลำดับศักดิ์เป็นขุนนางชั้นสูง สืบทอดบรรดาศักดิ์เฟิงเอนเงินกั้วง*

* กั้วง บรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ โดยบรรดาศักดิ์ 5 ชั้น รองจากชั้นฮ่อง คืออง ไท่ ป้อ จื่อ และหนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั้วงถือเป็นชั้นหนึ่งคือชั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจี๋ย)

ในราชวงศ์ดำใจวันนี้ยังไม่ต้องพูดถึงจักรเสนาบดีผู้แผ่อำนาจปกคลุมทั้งในราชสำนักและหมู่มวลประชา เพราะแม้กระทั่งฮ่องเต้ยังต้องทรงไว้หน้าเขาถึงสามส่วนเช่นเดียวกัน

เมิ่งซังอวี่ที่มีทั้งอำนาจและรูปโฉมพอเข้าวังมาก็กลายเป็นหนามยอกอกของสนมชายาในวังทันที แต่ต่อสู้แก่งแย่งมาได้สามปี พวกนางไม่เพียงไม่สามารถดึงหนามยอกอกนี้ออกไปได้ แต่ยังปล่อยให้อีกฝ่ายเหยียบย่ำตนแล้วป็นสูงขึ้นไปยิ่งขึ้น แม้แต่ฮ่องเสาก็ทรงถูกขู่เชิญจนสิ้นพระชนม์ อีกทั้งฮ่องเต้ก็ยังไม่ใคร่จะสนพระทัย แล้วใครจะกล้าไปแตะต้องตัวโอรสวัยนี้เล่า?

ต่อหน้าเต๋อเฟยผู้ก้าวร้าวดุดัน เล่ท์เหลียมแพรวพราว และมีนิสัยโหดเหี้ยม บรรดาสนมชายาทั้งหลายก็รู้สึกไร้สิ้นกำลังอยู่ไม่น้อย

ยามนี้เมิ่งซังอวี่ 'ชายาคณโพรต' ผู้มีลูกไม้ชวนให้คนพรั่นพรึงเป็นที่กล่าวขวัญค่อยๆ ตื่นขึ้นมาเพราะเสียงเรียกปลุกเบาๆ ของแม่นมเผิงนางหยัดกายขึ้น เอนพิงหัวเตียงอย่างเกียจคร้าน ดวงตาทงศ์คู่นั้นสะลึมสะลือหรือปรือหน่อยๆ ปล่อยให้แม่นมเผิงหยิบผ้าเช็ดหน้าอุ่นๆ เช็ดหน้าเช็ดแขนให้นาง

จนกระทั่งใบหน้าสะอาดสดชื่น นางจึงเดินเท้าเปล่าไปสวมรองเท้าปักลายคู่หนึ่งแล้วเดินเหยียบส้นมายังหน้าต่างโต๊ะเครื่องแป้งเพื่อให้นางกำนัลหิวสางเส้นผมให้ ร่างท่อนบนของนางสวมเอี๊ยมตัวน้อยสีแดง ปกปิดทรงอกกลมกลิ้งได้พอดี ท่อนล่างสวมใส่กางเกงผ้าไหมทรงหลวมสีขาวยาวบริสุทธิ์ เนื้อผ้าบางเบาแนบสนิทกับผิวซึ่งขับแน่นเรียวงามเด่นของนางให้เกิดเป็นโครงร่างรางเลือน

กิ่งปิดกิ่งเปิดเช่นนี้ยั่วชวนใจเสียยิ่งกว่าถอดอาภรณ์ออกจนหมดสิ้น

เสียดีก นางกำนัลหลายนางที่คอยปรนนิบัติอยู่อีกด้านโบหน้าแดงกำด้วยความ
ความเย็นอาย ทว่าก็ยังมองไปยังสตรีผู้งดงามตึงดูอีกคราอย่างอดใจไม่ไหว

"ต่อเพยเพคะ เริ่มเข้าสารทฤดูแล้ว ยามเข้าอากาศหนาวเย็นนี้
พระองค์สวมอาภรณ์เพิ่มอีกตัวเถอะเพคะ" ลมเย็น ๆ สายหนึ่งโฉบเข้ามาใน
ตำหนักบรรทมจากช่องหน้าต่างที่เปิดอ้าไว้ครั้งหนึ่ง หัวตัวของแม่นมเฝิงพลัน
ขมวดมุ่น รีบหยิบชุดคลุมยวบางเบาสวมให้เมิ่งซังอวีทันที

เมิ่งซังอวีปล่อยให้แม่นมเฝิงจับแต่งตัวตามใจ ครั้นเห็นปี่สู่ยเดินอุ้ม
อาเป่าเข้ามาแววตาเบื้องหน้ารำคาญใจของนางก็พลันเปล่งประกายทันใด

เมื่อคืนกู่เช่าเจ้อหลับลึกยิ่ง จนกระทั่งปี่สู่ยเข้ามาใกล้ตะกร้า ยื่นมือ
หมายจะเลิกผ้าฝ้ายผืนน้อยออก เขาถึงได้ตื่นขึ้น

เมื่อเห็นอาเป่าตื่นแล้ว ปี่สู่ยจึงอุ้มมันขึ้นทันที แล้วใช้ผ้าเช็ดหน้า
ชุบน้ำอุ่นเช็ดหน้าเช็ดปากและเล็บของมัน จากนั้นจึงอุ้มเข้าไปตำหนักบรรทม
ต่อเพยขึ้นขอบสั้วตัวเล็ก ๆ เพียงไร ไม่มีผู้ใคร่ดีไปกว่าปี่สู่ยอีกแล้ว ดังนั้น
นางจึงคาดเดาได้ว่าถ้าต่อเพยได้เห็นอาเป่าแต่เช้าจะต้องดีใจอย่างแน่นอน

กู่เช่าเจ้อตื่นรวดตื่นอยู่ในมือของปี่สู่ย เดิมที่ยังคิดจะก่นด่า แต่ก็
จนใจที่ลูกสุนัขตัวหนึ่งอย่างเขาทำได้เพียงส่งเสียงร้องครวญดังเอ็ง ๆ หิง ๆ
ดังนั้นพออ้าปากขึ้นจึงหุบลงทันใด ทว่าในใจยังคงโมโหขุนเคือง

เพิงจะเข้ามาในตำหนัก กลิ่นหญ้าเขียวหอมสดชื่นสบายจมูกก็ลอยมา
ปะทะ พาให้ปลุกเร้าจิตใจผู้คน ไม่เหมือนกลิ่นหอมจุนจุมกของไม้จันทน์
ในตำหนักอื่น และไม่เหมือนกับกลิ่นหอมเข้มข้นของอำพันทะเล* ในวัง

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก เช่น อำพันขี้ปลา อำพันทอง หรือซีวาฬ คือไขจากไฉ่วาฬที่พวยที่ถูกสารออกหรือ
ขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว น้ำตาล เทา หรือดำ และเมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดด
จะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและเกิดกลิ่นหอม สามารถใช้เป็นตัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ

เขียนชิง เมื่อได้กลิ่น กูเข้าเจอซึ่งอาศัยว่างสุนัขที่มีประสาทดมกลิ่นฉับไวกว่า แต่ก่อนจึงหยุดขัดขึ้นต่อต้าน ทำเพียงเงยหน้ามองไปยังเม็งซึ่งอวีซึ่งกำลัง แต่งหน้าแต่งตัวอยู่น่ากระຈก

นางนั่งหันข้าง อารมณ์สีชาวดุจหิมะแซมด้วยสีแดงชาดซึ่งในสายตา ของเขาเห็นเป็นสีขาวและสีเทาเข้ม หลังจากสีสันอันสวยสดงดงามกลายเป็น สีทางเดียวกลับทำให้ภาพที่เห็นดูสูงส่งเหนือสามัญ โดยเฉพาะเส้นผมสีดำ ดูจมน้ำหมึกที่เหยียดยาวลงมาถึงข้อเท้าราวกับน้ำตานั้น มันเปล่งประกายเงาวาวน้อยๆ งดงามเสียจนกระทบจิตวิญญาณของผู้คน

หลังจากผ่านวันคืนอันสลัวรางและน่ากังวลใจมาสิบกว่าวัน ภาพ ยามเข้าอันธรรมดาสามัญอย่างที่สุดภาพนี้กลับเปี่ยมไปด้วยสีสันและมี ชีวิตชีวามากที่สุด ในสายตาของกูเข้าเจอ ราวกับว่าเขายังคงเป็นฮ่องเต้ แห่งต้าโจวผู้ปรีชาสามารถซึ่งกำลังรอให้สนมชายามาปรนนิบัติเปลี่ยน อารมณ์ล้างหน้าหวิม

แต่ทว่าเขาก็ได้สติกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว เพราะหญิงสาวหน้ากระຈก ยื่นมือมาอุ้มเขาขึ้น ก่อนจะก้มหน้าจรดจุมพิตลงบนเปลือกตา กลีบปากอ่อน นุ่มได้ผ่านไปราวกับปีกผีเสื้อ ทำให้เกิดอาการชาวบและคันยุบยิบ ทั้งยัง เจือด้วยกลิ่นหอมละมุนอันเป็นเอกลักษณ์

นี่คือจุมพิตที่ผู้เป็นนายมิให้สัตว์เลี้ยง หาใช่จุมพิตที่สตรีมิให้บุรุษ ชั่วพริบตาอันในใจของกูเข้าเจอพลันสิ้นหวังอย่างบอกไม่ถูก อีกทั้งยังมิโห ที่ยามนี้ตนเผยความอ่อนแอออกมา เขาจึงเริ่มตื่นขัดขึ้นอย่างรุนแรงอีกครั้ง

"โอ๊ย อย่าขยับส่งเดชสิ ระวังจะตกลงไปนะ!" หลังมือของเม็งซึ่งอวี ถูกเล็บข่วนเข้าหนึ่งแผล นางจึงรีบย่อตัววางอาเป่าลงเพื่อเลี้ยงไม่ให้มันทำให้

ตนบาดเจ็บ

"เต๋อเพยทรงเป็นอะไรหรือไม่พะคะ" อิ้นชู่และปี่สุ่ยถามขึ้นพร้อมกัน โดยมีได้นัดหมาย

แม่มนเมิ่งพุ่งเข้าไปด้วยความโกรธแค้น เหยียดเท้าออกมาหมายจะเตะอาเป่าให้ปลิว

"แม่มน อย่า! ข้าไม่เป็นไร!" เมิ่งซังอวีเห็นท่าไม่ดีจึงรีบห้ามเอาไว้ แล้วยกหลังมือเพื่อแสดงให้ดูว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บ

ฉิวพรรณขาวเนียนละเอียดดูจระเบื่องเคลือบเป็นรอยแดงทว่าไม่ได้มีเลือดไหล แต่ก็ทำให้แม่มนเมิ่งเจ็บปวดหัวใจเป็นหนักหนา นางหยิบยาทาผิวกระปุกหนึ่งออกมาบรรจงทาให้เมิ่งซังอวี ในน้ำเสียงต่ำลึกยังคงเจือด้วยความขุ่นเคือง "สัตว์เดรัจฉานตัวน้อยนี้ดูร้ายยากจะสั่งสอนให้เชื่อง สมกับที่เป็นสุนัข! เต๋อเพยทรงส่งมันคืนโรงเลี้ยงสัตว์เถอะพะคะ แล้วพวกเราค่อยเลือกสุนัขพันธุ์ซื่อที่นิสัยว่าง่ายสักตัวกลับมาเลี้ยงแทน"

ไม่มีใครรู้ว่าอาเป่าซึ่งนั่งนิ่งอยู่ตรงมุมห้องกำลังใช้สายตาประจูดุคมมีดมองที่มธังไปยังแม่มนเมิ่ง เพราะสายตาคมกริบนี้ถูกขนดกหนาของมันปิดบังเอาไว้ กอปรกับร่างกายเล็กจ้อยน่าเอ็นดูไร้ซึ่งแววอาฆาตมาดร้าย จึงมิได้ดึงดูดความสนใจของทุกคนในตำหนัก

ร่างกายของกู่เซ้าเจ้อแข็งทื่อ หันหน้ามองไปยังเมิ่งซังอวี รอคอยคำตัดสินของนาง

เขาทำพลาดไปเสียแล้ว ในเมื่อตัดสินใจว่าจะพึ่งพาอาศัยเต๋อเพยเป็นการชั่วคราว เขาก็จำเป็นต้องประนีประนอมและยอมอ่อนข้อให้ ยามนี้เขามีไข่มงแต่ผู้อยู่สูงส่งเหนือผู้คน แต่เป็นสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่ง และสัตว์เลี้ยง

ก็ควรจะว่านอนสอนง่าย ต้องรู้ว่าจะประจบเอาใจผู้เป็นนายอย่างไร ครั้นพอคิดขึ้นว่าเมื่อก่อนมีแต่สตรีเหล่านี้ที่ต้องใช้สารพัดวิธีมาเอาอกเอาใจเขา กู้เช่าเจ้าก็พลันรู้สึกกรันทกรนใจที่ถูกกรรมตามสนอง

"จะเลี้ยงสัตว์ก็ต้องดูที่พรหมลิขิต ข้าเห็นอาเป่าเพียงครั้งแรกก็หลงรักมันเลย ไม่เปลี่ยนหรือ!" เมิ่งซังอวี่สายศิระชะอย่างแน่วแน่เด็ดเดี่ยว จากนั้นจึงกล่าวเสริมว่า "อาเป่ายังเล็กนัก จะกลัวคนแปลกหน้าก็เป็นเรื่องที่ยากจะหลีกเลี่ยง รอให้พวกเราอยู่ด้วยกันนานวันเข้าก็จะสนิทกันไปเอง สุนัขเป็นสัตว์ที่ซื่อสัตย์ที่สุดในโลกนี้ ขอแค่เจ้าจริงใจต่อมัน มันก็จะจริงใจต่อเจ้าเช่นกัน ดีกว่ามนุษย์ส่วนมากมากมายนัก"

ครั้นกู่เช่าเจ้าได้ยินเช่นนั้น จิตใจที่เครียดขึงจึงผ่อนคลายลง เขาใช้แววตาสลับซับซ้อนมองประเมินใบหน้าอันเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนของเมิ่งซังอวี่ เขาไม่คาดคิดเลยว่าเตอเพยที่เด็ดขาดไร้ปราณีต่อผู้คนจะมีจิตใจโอบอ้อมอารีต่อสัตว์ถึงเพียงนี้ และเขาก็มองเห็นว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าสุนัขตัวหนึ่ง นางไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเสแสร้ง ดังนั้นนี่จึงเป็นความคิดที่แท้จริงของนาง

ใจเขาหวั่นไหวอย่างที่สุด ไม่อาจไม่ยอมรับว่านางกล่าวได้มีเหตุผลยิ่งนัก บนโลกนี้ใจคนเป็นสิ่งที่ยากจะคาดคะเนที่สุด อันตรายที่สุด บางทีอาจเป็นเพราะนางมองได้ทะลุปรุโปร่งเกินไป เพราะฉะนั้นจึงมีแต่ยามที่อยู่ต่อหน้าสัตว์ที่ใสซื่อบริสุทธิ์เท่านั้นถึงจะผ่อนคลายได้อย่างแท้จริง แล้วเหตุใดเขาถึงไม่ทำเช่นนั้นบ้างเล่า...

พอคิดถึงตรงนี้แววตาที่มองไปยังเมิ่งซังอวี่ก็เผยแววสงสารอยู่หลายส่วนอย่างไม่อาจห้าม สตรีผู้นี้มิได้นำรังเกียจอย่างที่เขาคิด นางยังมีข้อดีที่มาทดแทนกันได้

เมื่อเห็นอาเป่าหลบอยู่ที่มุมห้องทั้งยังจ้องมองตนอย่างนิ่งเงียบ ร่างน้อยๆ ข้างคูนาสงสารเวทนา ในใจของเมิ่งซังอวีก็อ่อนโยบ นางสั่งให้นางก้านัลจัดอาหารเข้าพลางกวักมือเรียกอาเป่า "อาเป่ารีบมานี้เร็วเข้า ได้เวลากินอาหารเข้าแล้ว"

ร่างกายนีเพ็ญจะเกิดได้ไม่นาน ไม่อาจทนต่อความหิว กูเซ่าเจ้อจึงมีได้ต่อต้าน เดินเตาะเตาะไปตรงหน้าเมิ่งซังอวีแล้วเงยหน้ามองนาง

เมิ่งซังอวีอุ้มอาเป่าขึ้นมาแล้ววางไว้บนโต๊ะ ลูกแผ่นหลังของมันพลางมองไปทางแม่นมเผิง ยิ้มกล่าวว่า "แม่นม เจ้าดูสิ ที่จริงอาเป่าของข้าว่านอนสอนง่ายยิ่ง"

เมื่อเห็นผู้เป็นนายชื่นชอบอาเป่าจริงๆ ต่อให้ความไม่พอใจของแม่นมเผิงมีมากเท่าใดก็สลายหายไปจนสิ้น พุดเอ้อออตามด้วยความรักใคร่เมตตา

อาเป่าวางเท้าป้อมสั้นทั้งสี่ข้างลง นิ่งนิ่งอยู่บนโต๊ะตามคำสั่งทุกประการ ด้านหนึ่งมันแวบเมากับสัมผัสลูบไล้ด้วยความรัก อีกด้านก็ลอบเตือนตัวเองว่าอย่าถูกสตรีผู้นี้สั่งสอนจนกลายเป็นสัตว์เลี้ยงไร้อนาคตตัวหนึ่ง

อาหารเข้าถูกยกเข้ามาอย่างรวดเร็ว กูเซ่าเจ้อได้กลิ่นหอมของโจ๊กหมูมาแต่ไกล เขาทำจุกพุดพิด ในปากขับน้ำลายออกมาอย่างรวดเร็วกระทั่งร่วงหยดลงบนโต๊ะ นี่คือนิสัยขาดญาณของสัตว์ ต่อให้เป็นฮ่องเต้แห่งต้าโจว ผู้ปรีชาชาญก็ไม่อาจควบคุมได้

"ดึก"เมิ่งซังอวีปิดปากหัวเราะเสียงเบา พร้อมทั้งกวักมือเรียกพวกนางก้านัล "เร็วๆ หน่อย อาเป่าหิวแล้ว"

กูเซ่าเจ้อปิดปากสนิทพลางกลืนน้ำลายลงคอ เขารู้สึกว่าดวงแก้มแดง

เพื่อ อยากจะให้เล็บขุดรูดหนีไปใจจะขาด โชคดีที่ขนของเขาดกหนาจึง
ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นความผิดปกติ

"แต่พอเพชรให้อาเป่าลงมากินข้างล่างเถอะเพคะ มิฉะนั้นมันจะทำให้
โต๊ะเป็นจนพระองค์หมดความอยากอาหาร" อินชู่ซึ่งกำลังยกจึกหมูมา
วางเอ๋ยแนะนำเสียงเบา

"ไม่เป็นไร ข้าขอให้อาเป่ากินข้าวเป็นเพื่อน" เมิ่งซังอวีโบกมือ
รับด้วยจึกมาวางไว้ตรงหน้าอาเป่าด้วยตัวเอง ก่อนจะเอ๋ยเสียงอบอุ่น
"กินสิ"

สตรีผู้นี้ยอมให้สุนัขขึ้นมากินอาหารบนโต๊ะ? กู๋เซ่าเจ้ามองนาง
แวนหนึ่งด้วยความประหลาดใจ ในใจรู้สึกซาบซึ้งอยู่บ้าง ทว่าตอนนี้มีอาหาร
เลิศรสอยู่ตรงหน้า เขาก็ไม่อาจคิดให้มากความ สัญชาตญาณของสัตว์
กระตุนให้เขาฝั่งศีรษะลงแล้วเลียกินคำโตๆ ในทันที

เมิ่งซังอวีเห็นอาเป่ากินอย่างเอร็ดอร่อยจึงหีบตะเกียบขึ้นมาจะ
ทานอาหาร ตัวนางมีน้ำตาลในเลือดต่ำ ปกติแล้วยามเข้าไม่ค่อยอยากอาหาร
เท่าไรนัก เพียงแต่เพราะเข้านี้มีอาเป่าอยู่ด้วยจึงทานจึกไก่จึกหนึ่งถ้วย
และขนมอีกจานเล็กๆ หมดยังไม่น่าเชื่อ ทำให้แมนเมิ่งดีใจจนหน้าขึ้น
ตาบาน

เมิ่งซังอวีใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมุมปากและเท้าคางมองขึ้นชมท่าทาง
ยามกินของอาเป่าด้วยแววตาอมยิ้ม ขนาดของลูกสุนัขที่เพิ่งเกิดได้หนึ่งเดือน
ไม่ใหญ่เท่าปากกล้วย เวลานี้ร่างครึ่งหนึ่งของมันจึงมุดลงไปใต้นิ้ว มองดูแล้ว
น่าขบขันเป็นอย่างมาก มันเลียกินคำแล้วคำเล่า ไม่ช้าไม่เร็ว ผ่ก่ลิ้นอา
สุภาพส่งางามออกมา

เมิ่งซังอวี่เล็กคิ้ว กล่าวกับอินชู่ยวว่า "คูสิ อาเป่าของข้าไม่ทำโต๊ะสกปรก เสียหน่อย ทำทางยังส่งางามเสียยิ่งกว่าราชาราชสีห์* อีกนะ!"

ราชาราชสีห์? มันคืออะไรกันเล่า ในใจกูเช่าเจ๋องุ่นง แต่คำว่า 'ราชา' ก็ทำให้เขาพอใจที่นางนำผู้เป็นราชามาเปรียบกับตน

อินชู่ยวหัวเราะพลางขานรับ เมื่อเห็นว่าใกล้ได้เวลาแล้วจึงปรนนิบัติ เมิ่งซังอวี่แต่งหน้าแต่งกาย เตรียมไปคารวะเหล่าก๊วยเพยที่วังเฟิ่งหลวน (พญาหงส์)

เสื่อกลุ่มชั้นนอกตัวกว้างถูกถอดออก เปลี่ยนเป็นชุดพิธีการอันสุภาพ เรียบร้อยงามสง่า ผมดำล้นก็เกล้าขึ้นเป็นมวย เสียบปิ่นปักผมอันหรูหรา สวยงามลงไป สุดท้ายจึงใช้ดินสอด่านปลายเรียวแหลมวาดหางตาที่ยกขึ้น ให้หนามากยิ่งขึ้น ปกปิดท่าที่เลื่อนลอยที่นางอาจเผลอแสดงออกมา ยามนี้ เต๋อเพยผู้มีสีหน้าเยียบเย็นเปี่ยมด้วยพลังอำนาจจดตันจึงปรากฏตัวขึ้น ต่อหน้าผู้คน

เมื่อมองดูสตรีที่บุคลิกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย กูเช่าเจ๋อซึ่ง เหยหน้าขึ้นมาจากด้วยกิตะลิ่งงันไป เขาไม่เข้าใจ แค่เปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ เติมแต่งเครื่องประทีนโฉมอีกเล็กน้อย โฉมนางถึงได้เปลี่ยนไปราวกับ เป็นคนละคนได้เช่นนี้ เขาออกจะคิดถึงเต๋อเพยคนเมื่อครู่ที่ปล่อยตัวเป็น ธรรมชาติมากกว่า

เมิ่งซังอวี่เดินมาที่โต๊ะ ลูบหัวน้อยๆ ของอาเป่า ก่อนจะออกคำสั่งด้วย น้ำเสียงอ่อนโยน "อาเป่าเป็นเด็กดีรออยู่ในวังนะ ห้ามหนีไปไหน ข้าออกไป ครู่เดียวก็กลับมาแล้ว"

* ราชาราชสีห์ แปลจากชื่อภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่องเดอะ โลอัน ดิง

ไปวังเพ็งหลวน? กูเช่าเจ้าไม่ใคร่จะสนใจนัก เขาวางแผนไว้ว่ารอให้เต๋อเพยออกไปแล้วก็จะแอบเข้าไปดูที่วังเฉียนชิง วังนี้เขี้ยวอยู่ใกล้กับวังเฉียนชิงมาก ใช้เวลาเดินไม่ถึงหนึ่งถ้วยชา* แต่คำพูดต่อมาของนางกลับทำลายแผนการของเขาจนแตกกระจายอย่างรวดเร็ว

เมิ่งซังอวี๋มองไปยังนางกำนัลสองสามคนที่คอยเฝ้าปรนนิบัติอยู่ข้างโต๊ะ แล้วสั่งอย่างรอบคอบ "พวกเจ้าดูอาเป่าไว้ให้ดี ๆ อย่าปล่อยให้หนีออกไปจากวังนี้เขี้ยวเขี้ยว มันยังเล็กนัก ระหว่างทางอาจมีคนมองไม่เห็นแล้วเดินเตะหรือเหยียบเอาได้ง่าย ๆ"

เหล่านางกำนัลนั้นอมรับอย่างพร้อมเพรียง ทำให้กูเช่าเจ้าหงุดหงิดเล็กน้อย

ราวกับรู้สึกได้ถึงอารมณ์เศร้าซึมของอาเป่า เมิ่งซังอวี๋ยิ้มมันขึ้นมาแล้วหอมจมูกเปี้ยกซิ่นของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า "รออาเป่าโตแล้วข้าจะพาอาเป่าไปเดินเล่นที่อุทยานหลวง ในอุทยานหลวงทั้งสวยงามทั้งกว้างขวาง มีที่นำสนุกมากมายเลยละ อาเป่าจะต้องชอบแน่ ๆ"

ท่าที่รักใคร่เอ็นดูเช่นนี้มันคืออะไรกัน ไม่เหมือนกับการปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยง แต่เหมือนกับปฏิบัติต่อเด็กคนหนึ่ง ทว่าเขาก็พร่าบ่นไม่ได้ ในฐานะที่เป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงกูเช่าเจ้ารู้สึกซาบซึ้งใจไปชั่วขณะ

"เอาละ ทำงานได้แล้ว แสดงมาดสูงส่งเย็นชาของพวกเจ้าให้ข้าดูเดี๋ยวนี้!" เมิ่งซังอวี๋ส่งอาเป่าให้นางกำนัลผู้หนึ่งอย่างระมัดระวัง จากนั้นสีหน้าก็พลันเคร่งขรึม พรบมือพร้อมกับออกคำสั่ง

"เพคะ!" บรรดานางกำนัลที่อยู่ด้านหลังนางทั้งหลายพากันปิดปาก

* หนึ่งถ้วยชา ใช้เปรียบถึงช่วงที่เวลาสั้นมาก บางตำราเทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

หัวเราะเบาๆ แล้วจึงยึดเอวยึดหลังตั้งตรง เขียดคาง มีท่าที่คล้ายใช้จมูกมอง
ดูผู้คนอยู่รอบๆ ในแววตาอันคมปลาบปรากฏความเย่อหยิ่งและหยามหยัน
รัศมีของความมโหฬารแผ่กระจายเข้ามา

กู่เซ้าเจ้อตกใจจนนิ่งอึ้ง แข็งที่อยู่ออยู่ในอ้อมกอดของนางกำนัล มองดู
พวกเมิ่งซังอวี๋เดินจากไปอย่างโอ้อ่าเกรียงไกรด้วยความตะลึงงัน

เต๋อเพยและนางกำนัลที่เป็นเช่นนี้ถึงจะเป็นแบบที่เขาคุ้นเคยในยาม
ปกติ คิดไม่ถึงว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแค่การแสดง เป็นลักษณะที่เต๋อเพยจงใจ
สร้างออกมา นางทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไรกัน

พอไตร่ตรองดูเล็กน้อยเขาก็เข้าใจได้อย่างรวดเร็ว นี่เป็นแค่วิธีปกป้อง
ตัวเองของนางเท่านั้น นางไม่ยอมให้อวดแต่ก็ไม่อาจไม่ให้อวด ไม่ยอม
โหดเหี้ยมแต่ก็ไม่อาจไม่โหดเหี้ยม การทำเช่นนี้ถึงจะสามารถสยบศัตรู
เอาไว้ได้ ทำให้ผู้อื่นไม่กล้าลงมือได้ง่ายๆ อย่างน้อยหากมิได้มีลำดับถึง
ชั้นสองเสาหรือกู่ยเพยก็ไม่อาจมีความสามารถถึงขนาดที่ลงมือให้สำเร็จได้
ในคราวเดียว คนรอบด้านย่อมไม่กล้าบุ่มพามลงมือง่ายๆ เพราะกลัวจะ
แบกรับการล้างแค้นจากเต๋อเพยไม่ไหว การทำเช่นนี้สามารถลดปัญหา
ยุ่งยากที่ไม่จำเป็นลงไปได้มาก

กู่เซ้าเจ้อไม่อาจไม่ยอมรับ เดิมทีเขาไม่คิดว่าสตรีที่ความคิดไม่ซับซ้อน
ใช้กลอุบายหยาบกระด้างจะมีสติปัญญาฉลาดเฉลียวเช่นนี้ และเมื่อยิ่งคิด
ให้ไกลอีกหน่อย เขาก็ยิ่งตกตะลึง เป็นความจริงที่นางอวดตนวางอำนาจ
มีสนมที่ถูกลงงานมากมายนับไม่ถ้วน แต่นางก็รู้ว่าใครสามารถล่วงเกิน
ได้ และใครไม่อาจล่วงเกินได้ นางเหยียบอยู่บนขีดจำกัดของเขาโดยตลอด
ไม่เคยข้ามเส้น ดังนั้นถึงแม้ว่าในใจจะไม่ค่อยพอใจนัก แต่เขาก็ยอม

มอบเกียรติยศและอำนาจให้นางในระดับหนึ่ง นี่คือผลลัพธ์จากการวางแผน
อย่างลำบากยากเย็นของนาง

สตรีผู้นี้ไม่ธรรมดา แม้กระทั่งเขาก็ถูกหลอก! กูเซาเจ้าเห็ดทอดอนใจ
ยิ่งทวีความหวนเกรงที่มีต่อสกุลเมิ่ง แต่เขาไม่ได้รู้ตัวเลยว่าความจริงเท็จที่
ตนมีต่อเต๋อเพยกำลังลดน้อยลง

สตรีฉลาดมักจะทำให้ผู้คนสรรเสริญชื่นชม สตรีที่ทั้งฉลาดทั้งงดงาม
ยิ่งทำให้ผู้คนยากจะต้านทาน หากอยู่ร่วมกับสตรีเช่นนี้ทุกเช้าสายบ่ายเย็น
ก็จะถูกครอบครองหัวใจได้ในไม่ช้าก็เร็ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)